

POIKOSET

Poikosten sukuseuran jäsenjulkaisu nro 18

kesäkuu 2018

Taitto: *Risto Urrio*

Sisällys:

Kirsti Leppäaho:	Puheenjohtajan tervehdys	2
Kuvakooste	Sukuamme saamme seurata	3
Markku Möttönen:	Poikosten Esso	4
Liisa Neittaanmäki:	Sukulaiseni lapsuudessa – kokemuksia ja elämyksiä	8
Pekka Rasi:	Järvenpäästä	11
Elina Muhonen:	Elämä 13 lapsen suurperheessä	14
Taisto Poikonen	Tyttärien Syrjänmäki	17
Kuvakooste	Salintuvasta Sorsan heinäpellolle	18
Taisto Poikonen	Sukututkijan mietteitä	19
Taisto Poikonen	Veljeni Antin muistolle	20–22
Kuvakooste	Amerikan tallista Kruunuhäihin	22, 23
	Poikosten sukuseuran toimitsijat	24

Moision ydinperhe: Takarivissä Martta (vas.), Eeva-Liisa, Aino, Laura, Elina, Simo, Markku, Matti, Teemu ja Salme. Edessä oikealla sohvalla nojalla Iida, Helmi, Tuomo, Kyllikki ja Leena.

Puheenjohtajan tervehdys

Hyvät sukuseuran jäsenet!

Tätä kirjoittaessani aistii jo ulkona häivähdyksen kevään tuoksusta, vaikka ympärilläni näkyy vain pelkkiä valkoisia lumikinoksia. Tuon teille talven keskelle terveiset uskomattoman kauniista Kapkaupungista, jossa vietin kymmenen ihanaa päivää kuluva vuoden tammikuun lopussa. Tuon terveiset Afrikasta, ihmisen syntysijoilta, josta ihmiskunnan esi-äidit ovat lähteneet liikkeelle ja vaeltaaneet eri mantereille kymmenien tuhansien vuosien aikana.

Ennen ajateltiin, että suomalaiset ovat tulleet Volgan mutkasta, mutta muinais-DNA:n avulla on saatu selville, mistä suomalaisten geenit ja ehkä kieli oikeasti ovat peräisin. (Keitä olemme? Helsingin Sanomat, 3.3.2018.) Lisää tietoa geneettisen sukututkimuksen harrastajille löytyy vuonna 2017 ilmestyneestä *Arja Pirttivaaran* suomenkielisestä teoksesta Juuresi näkyvät, Geneettisen sukututkimuksen ABC.

Sukuseurassa vietämme väli vuosia 2016–2018 ja valmistaudumme suureen 20-vuotisjuhlaamme vuonna 2019. Hallitus kokousti syksyllä 2017 Saarijärven Koskenkylällä, *Liisa Neittaanmäen* kotitalossa, jossa aina yhtä pirteä *Anni*-emäntä toivotti vieraat tervetulleiksi herkullisine kahvipöytineen. Helmikuun alussa 2018 kokoustimme Kimingillä *Markku* ja *Terttu Möttösen* ihanassa kodissa ja vietimme samalla Tertun syntymäpäiväjuhlia.

Kokouksessa *Ossi Poikosen* ideasta virisi ajatus laatia Poikos-kirja koosteena kiinnostavista sukutarinoista. Sukukansioissa ja DVD:llä olevia nimiluetteloita ei ole tarkoitus julkaista Poikos-kirjassa, vain sukuhaarakaaviot ja kaikki ihanat tarinat. Kirjan suunnittelutyöryhmässä ovat mukana Ossi Poikosen lisäksi *Taisto Poikonen*, *Tiina Lindholm*, *Markku Möttönen* ja allekirjoittanut. Kirjaa ei tähdätä vielä välttämättä valmiiksi vuoden 2019 sukukoukseen.

Vuoden 2019 sukujuhla on tarkoitus järjestää Karstulassa sunnuntaina 4.8.2019. Tilaisuus on

suunniteltu alkavaksi juhla jumalanpalveluksella Karstulan kirkossa ja seppeleen laskulla sankarihautausmaalla, jonka jälkeen siirrymme varsinaiselle juhlapaikalle. Pyrimme saamaan aikaan hyvin tasokkaan ohjelman, josta ilmoitamme myöhemmin. Varaathan ajan jo vuoden 2019 kalenteriisi!

Mikkeliläinen sukututkija, historian maisteri *Ari Kolehmainen* selvittää Poikosten varhaisempia vaiheita 1500–1600-luvuilla. Tavoitteena on, että tämä sukututkimusosio on valmiina vuoden 2019 sukutapaamisessa.

Hallituksen haastavimpana tehtävänä on edelleen sukuun kuuluvien nuorten ja myös iäkkäimpien rekrytointi jäseniksi ja haastammekin edelleen jokaisen sukuun kuuluvan rekrytoimaan ainakin yhden sukulaisensa sukuseuran jäseneksi. Olemme myös näkyvänä sosiaalisessa mediassa omalla Facebook-sivustollamme (Poikosten sukuseura).

Ilmoitathan muuttuvat perhe- ja sukutiedot sukuseuralle. Sukutietojen keräminen sukututkimusta varten on seuran toiminnan ydintä. Perhetapah-tumia, muisteluita sekä juttuja julkaisemme mielellämme sukuseuran lehdessä.

Lankalauantaina 31.3.2018

Karstulan Rantakylällä

KIRSTILEPPÄAHO

kirsti.leppaaho@luukku.com

Sukuamme saamme seurata

Poikonen Irja ja Toivo Syrjänmäestä

Irja ja Toivo Poikonen Syrjänmäestä. Toivo oli mukana jo sisällissodassa. Hän kaatui talvisodan toiseksi viimeisenä päivänä 12.3.1940 Säkkijärven Nisalahdessa. Irja oli Eero Poikosen tytär Humpinniementä. Toivon pojanpoika on Karstulan kunnanhallituksen puheenjohtaja Toivo Poikonen.

Erk "Eero" Poikonen 1956

Humpinniemen isäntä Eero Poikonen.

Serafia "Viinu" Meriluoto tienasi Massachusettsin Maynardissa kutomatehtaassa niin hyvin 1910-luvulla, että pystyi hankkimaan muotivaatteita ylleen. 1920-luvun alussa hän palasi Aho-Vastingille ja osti osan synnyinkotiaan miehensä kanssa. Viinu Meriluoto oli Taisto Poikosen isän tati.

Salintuvan isäntäpari 1920-luvulla. Selma oli Syrjänmäen Poikosa.

Eira Poikonen laskeutuu päivittäin portaat asunnostaan kahvion puolelle. Enää hän ei asetu tiskin taakse, siellä palvelee asiakkaita jompikumpi hänen pojistaan. Kun *Johan Anttila* avasi Kyyjärven keskustaan huoltoaseman ja kahvilan v. 1959, niin parikymppinen Eira-tytär tarjoili avajaisvieraille kahvia, kakkua ja pullaa. Hän pysyi tiskin takana yli 55 vuotta. Nuoremmista siskoista Aira työskenteli kahviossa viisikymmentä ja Kaija kymmenen vuotta. Esso oli 1960- ja 70-luvuilla kymmenkunta vuotta auki yötä päivää. Kahviossa on vuosien saatossa ollut töissä toista sataa työntekijää, huoltamon puolella lähes kuusikymmentä.

Johan Anttila oli alun perin kauppias, mutta 1950-luvun puolivälissä hänen kauppansa paloi. Sen jälkeen Kyyjärvellä paloi lyhyessä ajassa seitsemän muutakin kauppaa, vahvat epäilyt viittasivat tuhopolttoihin. Muut kauppiaat rakensivat kauppansa uudestaan, mutta Anttila perusti huoltoaseman.

Vuonna 1965 Johan Anttila siirsi liikkeenhoidon vävyilleen, Eiran puolisolle *Kauko Poikoselle*. Kun Kauko v. 1982 kuoli äkilliseen sairauteen, niin vastuun yrityksestä ottivat perheen lukioikäiset pojat *Ari Pekka* ja *Timo-Jaakko*. Nykyisin yrityksen virallinen nimi on Autohuolto A ja T Poikonen Ky.

Kansan suussa paikan nimi on ollut iät ja ajat Kyyjärven Esso ja on yhä, vaikka Esso-nimiset huoltoasemat hävisivät koko Suomesta kymmenkunta vuotta sitten.

Essolla kävi kaikki

Kyyjärven Essolla on ollut legendaarinen maine monestakin syystä. Huoltoasema ja kahvio perustettiin hyvälle paikalle otolliseen aikaan. Kyyjärvi oli vanha Jyväskylän, Kokkolan ja Vaasan teiden

risteyspaikka, 1960-luvulla kuoppaisten hiekkateiden päälle tai rinnalle vedettiin sileät pikitiet. Huoltamo rakennettiin noiden valtaväylien risteykseen.

Kun henkilöautojen tuontisäännöstely päättyi 1960-luvun alussa, niin Suomen autokanta nelinkertaistui kymmenessä vuodessa, maantieliikenne räjähti rajuun kasvuun.

ABC-jättiasemista ei ollut vielä aavistustakaan, ohikulkijat ottivat Esson vakituisesti taukopaidakseen. Täpötäydet linja-autot pitivät Kyyjärvellä puolen tunnin tauon, jotta matkustajat ehtivät tankata itsensä.

1960-luvun puolivälistä alkaen kahvio oli kymmenkunta vuotta auki yötä päivää. Eira ja Aira valmistsivat omassa keittiössään joka päivä kotiruokaa asiakkaille. Essolle kertyi lukuisia vakiovieraita.

Kun Jyväskylän Kirin pesäpallojoukkueella oli ottelu pohjanmaan seuroja vastaan, Kyyjärvellä pidettiin kahvitauko ja matkaevääksi pelaajat ottivat Eiran heille etukäteen pyöräyttämät kinkkuvoileivät.

Myös huoltamon puolella oli kiirettä. Huoltohalli rakennettiin alun perin niin suureksi, että sisään mahtuivat kuorma-autotkin. Huoltamon ensimmäisinä vuosikymmeninä miehet saivat olla korjaamassa ja huoltamassa autoja lähes yötä päivää. Esson myyntivalikoima oli laaja: polttoaineen lisäksi autotarvikkeita, työkaluja, öljyjä, hitsaus- ja nestekaasuja sekä renkaita. Huoltoasemalla oli myös Matkahuollon ja Veikkauksen toimipisteet.

Huoltamorakennus oli myös Poikosen perheen koti. Ari Pekka ja Timo-Jaakko ovat asuneet koko ikänsä eli yli 50 vuotta yläkerran asuinhuoneissa. Pojat muistelevat, kuinka huoltoaseman piha oli heidän leikkikenttäänsä, pikkuisilla polkupyörillä puikkelehdittiin hurjaa vauhtia linja-autojen vä-

lissä. Viimeiset 36 vuotta veljekset ovat tehneet työmatkansa yläkerrasta alakertaan johtavia rappusia pitkin.

Aika ja asiakkaat ajoivat ohi

Jossain vaiheessa aika alkoi ajaa pienten yksityisten huoltoasemien ohi – ja samaa ohituskaistaa käyttivät myös asiakkaat. Teiden varsille nousi isojen ketjujen jättiasemia, jotka imuroivat ohikulkijoita tankkaamaan sekä itseään että menopelejänsä.

Poikosten autokahvion ruokatarjoilu piti tämän vuosikymmenen alussa lopettaa, koska vanha keittiö ei enää täyttänyt tiukentuneita elintarvikemääräyksiä.

Myös huoltamon puolella ovenkäynti alkoi hiipua. Halliin, joka 1960-luvulla vaikutti valtavalla, eivät nykyiset kuorma-autot enää mahtuneet.

Toistakymmentä vuotta sitten Kyyjärven keskustan ilmeestä hävisi jotain olennaista, kun puoli vuosisataa kyläkuvaan kuuluneet sinipunavalikoiset Esson kyltit kiskottiin alas ja kuskattiin pois. Suomen Esso oli myyty SOK:lle, joka edelleen myi osan liiketoiminnasta ST 1:lle.

Autohuolto A ja T Poikosenkin pihassa tankattiin muutama vuosi ST 1:n tankeista, kunnes firma lakkasi toimittamasta polttoainetta yksityisille huoltoasemille. Bensaletkut kuivuivat lopullisesti. Matkahuolto siirsi toimipisteensä ensin tien toiselle puolelle Palettiin ja sieltä viereiselle tontille Shellin tiloihin.

Kyyjärven Esson henkilökuntaa 1960-luvulla. Eira Poikonen (edessä keskellä), Kauko Poikonen takana (takana, 2. vas.)

Pajatson värikäs selviytymistarina

Mutta yksi on, joka pysyy: 20 pennin pajatso. Tosin sekin kerran vietiin. Kyyjärven Essolle saatiin pajatso vuonna 1964, pian rahauudistuksen jälkeen. Kun seuraava kolikkouudistus vuonna 1992 hävitti kaksikymmenpenniset, niin niitä nielevät pajatsot katosivat Suomen maasta muualta, mutta ei Kyyjärven Essolta. Kahvioon kerättiin oma pelikassa vanhoista kolikoista, joita sai hakata tuttuun pajatsoon. Sen maine kiiri kauas; monelle Keski-Suomen ja Pohjanmaan väliä matkaavalle pajatso oli ainoa syy pysähtyä Kyyjärvelle.

Oman kylän väki oli innolla mukana. Tuota iloa kesti vuoden verran, sitten Raha-automaattiyhdistyksen miehet hakivat pelikoneensa pois. Paikkakunnalla ei tuosta tykätty. Kyyjärvi-Seuran johdolla organisoitiin nimien keruuadressi. Allekirjoituksia kertyi yli 700. Kyyjärveläisten delegaatio luovutti adressin eduskunnalle joulukuussa 1996.

Seuraavana pääsiäislauantaina pajatso saatiin pois RAY:n varastoista ja kuljetettiin takaisin Esson baariin. 364 päivää vuodesta pajatsoa voi ihailia vitriiniin lukittuna museoesineenä. Yhtenä heinäkuuisena päivänä se on SM-kisojen peliväline. Tuona päivänä vitriini avataan poliisihallituksen ja RAY:n luvalla. Esson pojat kaivavat tiskin takaa pussillisen vanhoja 20 pennin kolikoita, ja armoston kamppailu Suomen mestaruudesta alkaa. Kahvio on täynnä pelaajia ja kannustajia, kaikki halukkaat eivät mahdu sisään.

Autohuolto A ja T Poikosen väki hoitaa 20 pennin pajatson SM-kisojen järjestelyjä. He ovat itsekin Suomen mestareita, tosin toisessa lajissa. Kun Veikkaus Oy järjesti kaikille asiamiehilleen urheilu- ja veikkausaiheisen tietokilpailun 2004, niin finaalin voitti ylivoimaisesti Kyyjärven Esson joukkue.

Poikosten kuva-arkistoissa on laaja kokoelma dokumentteja monista muistakin kohokohdista ja muistoista. Esson väki poseeraa huoltamalla vie-

railleiden näyttelijöiden, tv-toimittajien, urheilijoiden ja muiden julkkisten kanssa. Tutuksi on tullut mm. Suomen jääkiekko-liigan kaikkien aikojen tehokkain ulkomaalaisvahvistus *Eric Perrin*.

Kahviossa Aira Parkkonen (vas.) ja Eira Poikonen sekä Ari Pekka (vas.) ja Timo-Jaakko Poikonen.

Erikoistarjous:

Nostalgiaa ja huoltamohistoriaa

Esson baarissa käytiin vuosikymmenten ajan silloin, kun kone tai ihminen tarvitsi huoltoa. Näitä kävijöitä on yhä. Heille Ari Pekalla ja Timo-Jaakolla on myynnissä vielä valikoima konetarvikkeita. Keittimestä saa kahvia, vitriinistä berliinimunkin tai muuta suuhunpantavaa. Pajatsokisojen

aikaan tarjotaan Airan bravuuria, tiikerikakkua, joka muistuttaa Esson muinaisesta mainoslauseesta ”Tiikeri tankkiin”. Niitä hän on leiponut varmaan tuhansia.

Entisellä Essolla käy myös niitä, jotka astuvat ovesta sisään etsimään mennyttä maailmaa. Huoltoasema tihkuu nostalgista kaihoa. Kahvion kalustus on ehkä 80-luvulta, hyllyillä on vanhoja aikakauslehtiä, VHS-kasetteja, seinillä valokuvia ja lehtileikkeitä täynnä muistoja. Kaiken keskellä seisoo 20 pennin pajatso. Niin kuin kaikilla huoltoasemilla kaikkina aikoina, pöydissä istuu muutama lippalakkipäinen mies laittamassa oman paikakunnan ja muun maailman asioita mallilleen. Näitä miehiä ja naisiakin on istunut Eira Poikosen silmien edessä kuuden vuosikymmenen aikana mittaamaton joukko. Aina joku on jäänyt lopullisesti tulematta, aina joku liittyy uutena kahvipörrukkaan.

Kun Ari Pekka ja Timo-Jaakko astuvat kahvion ovesta ulos, he astuvat lapsuutensa leikkikentälle.

Lapsuus ei ollut vielä kunnolla päättynyt, kun heidän piti yrittää totuttautua aikamiehen hommiin ja isältä jääneisiin Esson haalareihin. Pojat ja heidän äitinsä Eira ja tämän sisko Aira näkivät aitiopaikalta, kuinka pienestä Kyyjärvestä kehittyi maantieliikenteen tärkeä solmukohta. Heillä oli pitkään yksin vetovastuu autoilevien asiakkaiden pysäyttämisestä. Sitten tilaisuuden haistoivat muutkin. Ensinnäkin naapuritontille vielä lähemmäksi valtavyöhykkeen risteystä nousi Shellin huoltoasema. Tien toisella puolella otettiin monien epäilijöiden mielestä uhkarohkea askel ja perustettiin kauppa-keskus Paletti. Sen parkkipaikat ovat nyt ahkerassa käytössä seitsemän päivää viikossa. Matkamiesten ja -naisten houkuttelevuus on siirtynyt isompien yksiköiden kontolle.

Mutta Essolta se kaikki alkoi.

MARKKU MÖTTÖNEN

Valokuvat: Ari Pekka Poikosen kokoelmista

Kyyjärven Esso 1960-luvulla.

Ari Pekka Poikonen ja 20 pennin pajatso.

Sukulaiseni lapsuudessa – kokemuksia ja elämyksiä

Lapsuudessa sukulaiseni olivat ympäristössä, mihin olin syntynyt Viljo Neittaanmäen ja Anni Irene Neittaanmäen (o.s. Kokkinen) esikoisena. Minulta kysyttiin usein, kenen tyttö olet. Vastasin olevani äidin tyttö tai isän tyttö, koska kysyjä oli yleensä jompikumpi vanhemmistani. Äidiltä sain joskus kuulla tulleeni mustalaisten reessä tai olevani Mustalais-Oskarin tyttö? Silloin väitin vastaan, että en ole. No kenenkä tyttö sitten olet? Vastasin topakasti olevani äidin tyttö. Jälkikäteen varmuuteni kuitenkin petti ja kuvittelin itsekseni tulleeni sieltä, mistä äiti kertoi. Aikani kuviteltuani paikkaani päättelin sittenkin äidin olevan väärässä.

Meillä Neittaanmäen talossa, Saarijärven Koskenkylällä asui omassa kammarissaan isäni setä Kalle Neittaanmäki, Kaisa Poikosen ja Matti Neittaanmäen poika. Kallen kamhariin oli ovi keittiöstämme ja lisäksi hänen kammarissaan oli oma ulko-ovi. Kalle oli syytingillä oleva talon entinen isäntä. Hän oli myynyt talonsa veljensä Matti Neittaanmäen pojalle Viljolle, isälleni jäätyään leskeksi puolisonsa Marian (o.s. Tarvainen, ent. Lind) kuoltua.

Kallen ja Marian ainoa lapsi Artturi, talon tuleva isäntä, oli kuollut sodassa. Kallella oli kammarissaan pieni puulämmitteinen kamiina, jossa hän valmisti ruokansa. Hän haki veden pihakaivosta tai tuvassa olevasta korvosta, mutta talon remonitin jälkeen keittiön hanasta.

Kallella oli kammarissaan ikkunan edessä pöytä. Sen ääressä hän luki tilaamansa Keski-suomalaisen hyvin tarkkaan. Hänellä oli tapana repiä lukiessaan lehden sivut erilleen. Kalle tupakoi vain omissa kammarissaan. Kun kammarissa oli välillä sankka savu tai ruoan käry, hän tuuletti avaamalla ulko-oven selälleen.

Kalle kutsui äitiäni emännäksi eikä etunimellä Anni. Äitini toivoi kutsuttavan itseään Anniksi, mutta Kalle piti tavastaan kiinni.

Kun äiti odotti esikoistaan eli minua, Kalle oli tuonut kahvikupillisen kahvipapuja emännälle, että voi helpottaa huonoa vointiaan kahvilla. Kalle kertoi näkevänsä emännän silmistä lapsen odotuksen äitini ihmetellessä, mistä Kalle tiesi asian

olevan näin. Kun lapsia syntyi lisää (Pekka, Heikki ja Anneli), Kalle oli huolissaan emännän jaksamisesta. Hän piti tarpeellisena saada ulkopuolista apua, kun emännällä alkaa olla liikaa töitä; on lastenhoito, kotitalous- ja navettatyöt. Äitini sisar, tätini Katri (Kaisa) Kokkinen kävikin välillä auttamassa, kun tarve oli suurimmillaan. Myös Johanna Pekkanen (o.s. Bom, Pummi) oli koti-apulaisena jonkin aikaa.

Kalle kuitenkin kyseenalaisti Johannan sopivuuden epäillen lasten saavan keuhkotaudin, kun tiesi Johannan puolison kuolleen tautiin. Johanna sanoi Kallelle poistuvansa välittömästi, mutta jatkoi töitään entiseen tapansa Kallen puheista piittaamatta.

Äitini muistaa joutuneensa turvautumaan Kallen apuun isäni ollessa kodin ulkopuolella töissä. Sisareni Annelin ollessa vauva Kalle oli tullut mielellään meidän lasten seuraksi, kun äiti kävi tekemässä navettatyöt. Kalle oli hyräillyt ja hysyttänyt Annelia vaunussa.

Äiti oli katsonut parhaaksi pyytää Kallea avukseen myös silloin, kun talosta taloon kiertävä tinuri oli tullut illalla pyytämään yösijaa. Kalle oli lähtenyt kammaristaan välittömästi tupaan ja sanonut tinurille, että tämän pitää mennä muualle yöksi. Tässä talossa ei ole nyt tilaa, kun on pienet lapset ja emännällä paljon työtä. Tinuri oli lähtenyt ja päässyt yöksi lähellä olevaan taloon.

Vasta äskettäin kuulin äidiltäni, että Kalle oli korostanut vanhemmilleni, että lapset pitää kouluttaa. Hän, kuten veljensäkin Matti, August (Aakku) ja Heikki lukuun ottamatta Johannesta (Janne Kalmukoski ent. Neittaanmäki) olivat käyneet kansanopiston. Kalle oli tarkka lasten nimistä. Hänestä veljeni Pekka Juhani olisi voinut olla Johannes eikä Pekka.

Muistan Kallen joskus istuneen tuvassamme takan pielessä olevalla tuolilla kävelykeppi kädessä. Hänellä oli tapansa mukaan tummansininen pitkä palttoo päällä ja kumiteräiset nahkavartistet saappaat jalassa. Saunassa käydessään Kalle piti päässään ”saunahattua” eli pyöreää lätsää, joka oli ehkä jostain lakista irrotettu vuori.

Ainoa muistissani oleva puhekontakti Kallen kanssa koskee palkkiota puiden kannosta. Kun veljeni Pekan kanssa kannoimme hänelle polttopuita, hänellä oli ”killinkejä” kämmenellä maksua varten. Hän ei ehkä nähnyt kolikon arvoa tai hän testasi kykyämme erottaa kolikon arvo kysymällä ensin minkä arvoinen jokin kolikko oli ja antamalla sen sitten palkkioksi.

Vanhempani olivat aamukahvilla keittiössä, kun kuulivat korahduksen Kallen kammarista. Äiti meni katsomaan, mitä kammarissa tapahtui ja huomasi Kallen nukkuneen ikiuneen sängyssään. Suru valtasi talon. Muistohetki Kallen arkun äärellä tuvassamme ei ole kadonnut mielestäni. Muistan myös hautajaisten valmistelun. Hautajaisista on jäänyt mieleeni haudan äärellä seisominen ja hautajaisruoista maukas luumukerma jälkiruokana.

Naapurissa, toisessa Neittaanmäen talossa eli Toisella talolla asui Kallen veli, isäni setä August (Aakku) Neittaanmäki ja hänellä oli vaimo Helmi (o.s. Hautala) ja tyttäret Martta ja Eeva sekä poika Väinö. Mainittiin myös tytär Kerttu, joka oli kuollut lapsena. Aakku näytti hyvin hauraalta vanhalla mieheltä. Tällainen vaikutelma tuli ehkä siksi, että hän oli sokea elämänsä viimeiset vuodet. Toisella talolla käydessäni hakeuduin Martan seuraan. Martta ihaili ainakin Tauno Paloa. Mielestäni Martalla oli paljon tietoa. Ihailin häntä sen vuoksikin. Pidin häntä kaverina, vaikka emme olleetkaan saman ikäisiä.

Muistan surullisen tunnelman, kun kerrottiin Aakun kuolleen ja kun häntä vietiin arkussaan kotoaan. Aakun hautajaisten leivonnaiset valmistettiin meillä, koska Toisen talon vanha kaunis asuinrakennus leivinuunineen oli päässyt rapistumaan huonoon kuntoon.

Sen jälkeen Helmi alkoi käydä meillä leipomassa siihen asti, kun Toiselle talolle valmistui uusi asuinrakennus vuonna 1967. Helmi toi uunipuut aina leipomispäivää edeltävänä iltana tupaamme leivinuunin eteen.

Vajaan kahden kilometrin päässä maantien eli Koskenkylän tien varressa oli isäni syntymäkoti Mansikka-aho. Sinne pääsi oikaisemaan Toisen talon pihan kautta Jokihakaan johtavaa tietä pitkin. Mansikka-ahossa asui isäni veli Aarne perheineen ja isäni äiti Anna (o.s. Jauhonen). Aarnella ja Martalla (o.s. Salmi) oli tyttäret Mirja ja Aino sekä pojat Martti ja Pertti. Kauko-poika oli kuollut lapsena.

Anna-mummun huone oli talon vintillä. En muista, että olisin ollut koskaan Anna-mummun sylissä tai puhunut hänen kanssaan. Tykkäsin mummusta, hänen läsnäolosta hänen käydessään meillä. Minulla on myös selvä muistikuva, kun hän tuli tupaamme ja istui oven pielessä olevaan kiikkutuoliin huokaillen. Mäen päälle kiipeäminen oli vienyt voimat.

Siitä ei varmankaan kulunut kovin kauan, kun mummun voimat heikkenivät ja hän kuoli. Olin hyvin surullinen. Olisin halunnut nähdä hänet kuolleena, mutta minua ei päästetty enää katsomaan häntä.

Mummun hautajaisista jäi mieleen hänen toivoimensa virsien veisaaminen. En ollut aikaisemmin kuullut niin kauniita lauluja.

Mansikka-ahosta Koskenkylän tietä pitkin eteenpäin ja sen jälkeen oikealle kääntyvän Kalmukosken tien varressa oli isäni serkkujen taloja:

Janne Kalmukosken pojan Eevert Kalmukosken talo Kalmukoski ja sen pihapiirissä Helsingissä asuvan tyttären Aino Viinikaisen (o.s. Kalmukoski) entinen kauppa ja myös Heikki Neittaanmäen tyttären Helmi Blombergin (o.s. Neittaanmäki) talo Kotimäki, tyttären Laina Blombergin (o.s. Neittaanmäki) talo Törmälä ja pojan Olavi Neittaanmäen talo Kotiniemi.

Muistan lapsena käyneeni vain Kotiniemellä. Olavi Neittaanmäen perheeseen kuului puoliso Esteri (o.s. Rautiainen) ja lapset Marjatta, Erkki, Eeva-Liisa ja Lea. Myös Olavi ja Esteri kävivät meillä Eeva-Liisan ja Lean kanssa. Me lapset olimme saman ikäisiä.

Kävin monesti kaupassa veljeni Pekan kanssa alle kouluikäisenä Kalmukosken tien varressa Paavonseudussa. Paavonseutu sijaitsi Onnelan talossa, jossa Heikki Neittaanmäki asui aikoinaan perheineen. Ostosten teko onnistui mallikkaasti paitsi kerran kaupassa oli tullut tehtyä heräteostos. Äiti löysi ostoksista hyllypaperia. Selitin, että ostimme sitä, kun se oli niin kaunista. Onneksi hyllypaperia ei tarvinnut lähteä viemään takaisin kauppaan, vaan sille oli käyttöä.

Saman tien varressa kuin talomme oli Väliaho, jossa olivat asuneet viimeksi isäni isot serkut Wilhelmiina (Miina) Blombergin (o.s. Neittaanmäki) tyttäret Linda Blomberg ja Laina Luukkainen (o.s. Blomberg).

Kun Linda kuoli, Laina myi talon vanhemmilleni ja muutti Tampereelle. Väliahon talo toimi jo heinälatona, kun ensimmäisen kerran kävin siellä.

Vaikka olin vasta pieni tyttö, tyhjä talo toi kaipauksen ja asumisesta jääneet merkit haikeuden. Rakennuksen vierustalla kasvoi ruusupensas. Se on elossa vieläkin.

Jokela-nimisessä talossa Koskenkylän tien varressa noin kilometrin päässä meiltä asui isäni pikkuserkku Eemil Tamminen perheineen. Annamummu ja Eemelin äiti Hilma (o.s. Hertell) olivat isot serkut. Kyläilimme Tamminsen perheen kanssa puolin ja toisin. Myös Eemelin sisar Senja Rinne (o.s. Tamminen) Pylkönmäeltä kävi kylässä meillä. Hän kutoi meille mattoja, joita käytetään vieläkin Neittaanmäen lattialla.

Myös äitini veli eli enoni Väinö Kokkinen perheineen asui noin parin kolmen kilometrin päässä Rannan talossa, joka sijaitsee Koskenkylän rajalla

Lehtolassa. Enoni oli löytänyt ja ostanut mieleisensä talon ja muuttanut Saarijärvelle tuolloin Kannonkosken Pudasjärven Halkoaholta (kuului aikaisemmin Kivijärveen ja nykyisin Karstulaan). Lähellä olevasta talosta Koskenkylän puolelta löytyi puoliso Lahja (o.s. Vuori).

Väinön valinta vaikutti myös äitini Anni Irene Kokkisen kohtaloon. Äitini oli tullut veljensä luo apulaiseksi, kun hän tapasi Viljo Neittaanmäen, avioitui ja muutti Saarijärvelle Neittaanmäelle. Väinö ja Lahja olivat kummejani. Kun äitini sisarukset perheineen tulivat kylään Neittaanmäelle, he kävivät samalla reissulla myös Rannalla.

LIISA NEITTAANMÄKI

Johanna Honkonen 1872-1954

Juho "Mestari" Rasi 1868-1927

Johanna Honkonen ja miehensä mestari Rasi, Juho Vihtori, joka oli kahtakin kautta Poikosten sukua. Kirjoittajan isä Aaro Rasi oli mestari Rasin poika, nuorimmasta päästä. >>>

En pitänyt itseäni Poikosten sukuun kuuluvana. En ennen, kuin tutustuin Taisto Poikosen laati-
maan sukuselvitykseen. Siitä käy vastaansanomattomasti ilmi, että vaarini *Juho Rasin* isä, jota sota-Kalleksi sanottiin, on 1800-luvun alkupuoliskolla avioitunut *Heta Poikosen* kanssa. Kun myös äitini *Hilja Rasin*, o.s. Rankinen, puolelta löytyy selviä yhteyksiä Poikosiin, niin turha on potkia tutkainta vastaan:

Poikosia ollaan

Isäni *Aaro Rasi* oli siis kuuluisan Mestari Rasin, Juho Vihtorin poika, sieltä nuorimmasta päästä. Juho Vihtori oli itseoppinut rakennusmestari. Kättensä töitä löytyy Karstulasta vieläkin, näkyvimpänä vanha kunnalliskoti, jonka tiloissa toimii nykyisin ainakin kansalaisopisto.

Muistan pikkupoikana useinkin kuulleet isää sanotun Mestari-Aaroksi. Ihmettelin, että minkälainen mestari oikein on kysymyksessä, kun isä ei ainakaan käden taidoissa yltänyt peukalokeskelläkämmentä -sarjaa korkeammalle.

Ajattelin nimityksen tulevan siitä, että hän oli nuorena miehenä ollut kohtalainen, monet riihi- ja nurkkatanssit soittanut hanuristi. Vasta vanhempana, kun omat sukujuuret alkoivat kiinnostaa ja sain tietoa jo vuonna 1927 kuolleesta vaaristani, tajusin, että oikea nimitys olikin Mestarin Aaro. Etuliite tuli siis vaarin mukaan.

Olen Hilja ja Aaro Rasin kymmenestä lapsesta yhdeksäs, heti olympiavuoden jälkeen syntynyt. Nuorin, Anna-Maija, syntyi vuonna 1956. Pikkusisko ehti vielä tulla maailmaan Pöngän Välisaarella, Jumalan selän takana soiden keskellä sijaitsevalla hallanaralla asutustilalla, jonka vanhemmat olivat ostaneet 30-luvun puolessa välissä.

Perheen kasvaessa ja pakkasen pannessa milloin perunan, millon kauran laihon, kasvoi Hiljan ja Aaron mielissä halu päästä pois korvesta ihmisten ilmoille. Tilaisuus siihen tuli 50-luvun puolessa välissä, kun Humpilla tuli myyntiin Iso- ja Pikku-korppisen välisellä kannaksella sijaitseva Järvenpään pientila.

Järvenpäähän muutettiin pian Anna-Maijan syntymän jälkeen keväällä -56. Olin silloin rapiat kaksi ja puolivuotias, ja tulo Järvenpäähän sateisena toukokuun päivänä on vanhin selkeä muistikuvani. Mieleen on jäänyt, kuinka tultiin hevosella, Pyryllä, pitkin kevätrospuuton vaivaamaa kuraista Pöngän tietä. En muista oikeastaan mitään Pöngällä asumisesta, mutta varsinkin vanhemmilleni ja vanhemmille sisarilleni Järvenpää edusti oikeaa luksusta sähkövaloineen ja kivettömine peltoineen, joille halla ei eksynyt.

Kiviä pelloilla oli vähän ja metsän reuna oli aika lähellä tuvan takana. Siihen alkoi tulla muutosta heti. Peltoa raivattiin lisää ja isän apuna siinä häärasivät kaksi vanhinta poikaa, vuosina -41 ja -44 syntyneet Heikki ja Arvo, joita sanottiin perheessä isoiksi pojiksi. Vuosina -49 ja -50 syntyneet pikkupojat Erkki ja Pentti kelpasivat ainakin risujen polttajiksi. Myös äiti nähtiin monasti raviolla kantoja vääntämässä. Omat muistikuvat niiltä ajoilta rajoittuvat savuaviin risukasoihin. Vartuin siis Humpin Järvenpäässä suurperheessä. Olen jälkeinpäin laskeskellut, että parhaimmillaan pienissä tiloissa asui 13 henkeä, kun kaikki lapset sisaruksista vanhinta lukuunottamatta asuivat saman katon alla. Aira oli mennyt naimisiin jo ennen syntymääni ja asui jo omassa huushollissaan.

Sisaruksista toiseksi vanhin Aune avioitui 50-luvun lopulla ja asui miehensä ja vuonna -60 syntyneen tyttärensä kanssa Järvenpäässä vielä pari vuotta. Vuonna 1960 aloitin kansakoulun Humpilla. Ekaluokkalaisia oli sinä syksynä kaikkiaan 14, koulussa oppilaita yhteensä viitisenkymmentä. Opettajina Humpilla olivat Veli ja Hilda Rautoma. Veli oli reservin majuri ja toiminut sota-aikaan muunmuassa kurikompanian päällikkönä. Kurinpidosta Humpin koulussa ei tarvinne kertoa enempää. Tuskin yhtäkään opettajaa tässä maassa kutsutaan omalla nimellään. Veli oli koulun käynnin aloittaessani Veli Ponteva, myöhemmin se lyheni Ponsuksi.

Lapsuudesta 60-luvulla jäivät mieleen kylmät ja sateiset kesät, koulun käynti ja pienen tilan monenlaiset työt. Vaikka minun ei nuorimpana poikana tarvinnut ennen rippikouluikää metsätöihin lähteäkään, niin kuin vanhemmat veljeni, ei minuaakaan helpolla päästetty. Isä oli kyllä mestari keksimään tekemistä, etteivät pojat päässeet vellostumaan. Lantun harvennusta, rankojen kasamista ja sarkaojien siivoamista riitti aina, jos ei mitään kiireellisempää sattunut silloin olemaan.

TALVELLA 1969

Heikki oli opiskelemassa meijerialaa ja valmistui keväällä juustomestariksi. Arvolla oli vakituinen laitospaikka Karstulan Osuusmeijerissä ja Pentti oli heti keväällä 1966 ripille päästyään muuttanut Hämeenlinnaan, missä hän oli tehdastöissä. Olin edellisenä keväänä päässyt kansalaiskoulusta ja aloittanut rippikoulun syksyllä. Koulun toinen osa olisi edessä toukokuussa ja helluntaina pitäisi akanottoluvan olla selvä.

Marraskuussa aloitimme Erkin kanssa hakkuusavotan Vastingilla, minne kuljimme polkupyörillä. Joulun jälkeen metsämiesten työskentelyolosuhteet kävivät päivä päivältä raskaammiksi. Siitä piti huolen lumi, jota tammikuun puolivälissä oli jo reilusti yli puoli metriä. Puiden kaataminen, pätkiminen, karsiminen ja kasaaminen haaroihin asti ulottuvassa lumessa sitkistivät vielä kasvuvaiheessa olevaa kehoa. Oman lisänsä toi myös puiden oksistosta hartioille tippuva lumi, joka varmisti sen, että ei illalla työpäivän päättyessä miehellä kuivaa vaatetta päällään ollut. Jos minulla ei viimeistä suvivirttä edellisenä keväänä laulaessani ollut mitään hajua siitä, mitä elämäntäni halusin ja miksi halusin tulla, niin näinä viikkoina päätin lujasti sen, että vuoden päästä olisin jossakin muualla. Tämä sai olla viimeinen talvi tätä lajia.

Ankea maanantaiaamu tammikuun lopulla. Kylmä ilma hiipi harvoista nurkkapielistä tupaan, missä Erkin kanssa nukuttiin. Siitä oli helppo päätellä, että pakkasta oli lähemmäs kolmekymmentä astetta. Äidin ja isän mentyä navettaan tuumasimme velipojan kanssa, että tänään ei varmasti

tarvitse lähteä metsään. Niinpä loikoilimme peittojen alla vielä isän tullessa ennen äitiä navetasta tupaan. Isä käski meidän nousta ylös. Äiti tuli navetasta ja alkoi laittaa meille aamupalaa ja eväitä. Olimme odotelleet äidin lupaavan meille rokulia, mutta nämä toimet osoittivat toiveemme turhiksi. Pyöräiltiin osuuskaupalle asti, missä lämmitelimme hyvän aikaa, ennen kuin jatkoimme matkaa palstalle.

Metsään tultuamme nyimme vuoron perään sahaa, eikä se suostunut käynnistymään. Puhuttiin, että pitäisi tehdä nuotio, sen loisteessa kone varmasti lämpenisi niin, että se saataisiin käyntiin. Isä oli ensimmäistä päivää lukuunottamatta osallistunut tähän savottaan vain merkkäämällä iltaisin vihkoonsa hakkaamiemme ropsien lukumäärän. Kuinka hän olikaan valinnut tarkastuskäyntinsä ajankohdaksi juuri tämän talven ensimmäisen kunnan pakkaspäivän. Joka tapauksessa hän palstaa lähestyessään pani merkille luonnon hiljaisuuden, vaikka sieltä olisi pitänyt kuulua reipas moottorisahan ääni. Tullessaan paikalle Aaro näki kaksi kylmissään värjöttelevää nuorta miestä. Yhtä kylmän näköinen oli poikien välissä maassa oleva saha.

– Mitä työ poijat okeee ootto tehny? Kello on jo aenaki kymmene!

– Ol niin kylmä, että käätti osuuskaopassa lämmittelemässä, Erkki puolustautui.

– Vae kylmä, isä tuhahti.

Se koppasi Stihlin käsiinsä ja sanoi, että sille pitää antaa ryyppy.

– Se on soanna niitä jo liikoaki, Erkki sanoi puoliliäneen.

Ilmassa leijuikin vahva bensenin haju. Aloin tehdä nuotiot. Isä riuhtoi sahaa yhtä huonolla tuloksella kuin mekin olimme sitä tehneet. Pian isäkin uskoi, ettei saha nyt helpolla käynnistyisi, ja toi sen nuotion lämpöön. Kymmenisen minuuttia odoteltiin ja sitten Erkki nykäisi. Stihl hyrskähti nöyrästi käyntiin.

Kahlasin lähimmän leimatun petäjän luo ja poljin sen tyven lumesta puhtaaksi. Erkki sahasi puun poikki. Sen kaatuessa ilma oli sakeana pöllyvästä lumesta. Koko talvena ei ollut suojannut, ja puiden oksilla oli kaikki talven aikana satanut lumi. Siirtyessämme seuraavalle rungolle sanoi Erkki nuotion vieressä seisovalle isälle:

– Piä voan siinä valakeata, kun myö koajetaa! Isä nosti nuotioon pari karahkaa, mutta lähti heti sen tehtyään kävelemään pois.

– Ee jeäny pitämään valaketa, sanoin Erkille isän selän kadottua männikköön.

– Ee, mutta lähti het, kun käsikin jeämään, velipoi-
ka sanoi niin tyytyväisellä äänellä, mistä tiesin
sen tarkoituksenakin olleen saada isä lähtemään.
Kun lämmittiin työn tekoon, ei siinä pakkanen-

kaan enää haitannut, ja pian pipon alta virtasi hiki
niin kuin ennenkin. Vilu hiipi märkään paidan
selkämykseen vasta illalla ajaessamme pakkasen
jäykistämällä pyörillä kotia kohti. Ajaessani mie-
tin samaa, mitä olin miettinyt koko talven: jotain
pitää keksiä, ettei toista talvea tarvitse metsässä
rämpiä.

PEKKA RASI

Karstulan kirkonkylä vuonna 1935.

Suurperhe

Elämä 13 lapsen suurperheessä

Miten ilmeessä sinä voit muistaa kaikkien sisarustesi nimet ja syntymäpäivät?

Tämä usein esitetty kysymys tuntuu naurettavalta, sillä asian kanssa on elänyt vuosia ja oppinut ne ulkoa kuin kertotaulun. Onhan kolmessatoissa lapsessa vähintään tuplamäärä erilaisia nimiä.

Itsellä on ollut suuri rikkaus saada kasvaa suuren perheen ympäröimänä. Todella harvoin tuli tilanteita, joissa olisi tarvinnut potea yksinäisyyttä, leikkikaverin puutetta. Sen sijaan saimme helposti kokonaisen joukkuepelin pystyyn. Naapurin lapsillekin löytyi leikkikavareita.

Vallan hulvattomasti emme kuitenkaan kyläilleet ja kavereiden kanssa hypänneet, jotta jonkinlainen järjestys ja tolkun meininki säilyi kodissamme. Kerran viikossa sai mennä kavareiden luo kylään. Sisarusten läsnäolon vaikutus oli niin suuri, että huomasi heti, jos joku puuttui joukosta.

Osallistumalla vuorollaan kodin töihin, esim. tiskivuoroon, lattian lakaisuun, pyykkihuoltoon, kasvoi kuin varkain vastuunkantamiseen, joka heijastui heti jo koulussa ja myöhemmin työelämässä. Jokaisella koululaisella oli velvollisuus huolehtia huoneensa siisteydestä ja järjestyksestä. Siivouspäivinä huolehdimme oman tonttimme ja kiertävällä listalla vaihtui muun kodin siivousvuorot. Lauantaiammut olivat useimmiten siivouspäiviä. Jakamisen jalon taidon pääsi oppimaan, kun jakoi huonetta sisarusten kanssa.

Lapsen mielin saattoi tuntua joskun vähän pettyneeltä tai jopa katkeraltakin kun ei ollut mahdollisuus saada kaikkea samaa mitä kavereilla on. Kaiken oleellisen ja tarpeellisen tavaran sai mitä tarvitsi, useimmiten se oli isommalta sisarukselta peritty tai käytettynä muutoin hankittu. Kestävän kehityksen ja ekologisen ajattelun mallia hyödynnettiin kodissamme, mikä oli todella järkevä. Toki

joulu- ja syntymäpäivälahjat olivat uusia ja henkilökohtaisia.

Oppi arvostamaan sitä mitä on ja huolehtimaan omista tavaroistaan. Muistan hyvin kun vanhemmat joskus sanoivat ja itsekin käytän omille lapsilleni usein sanaa tyytyväisyys. Oppia olemaan tyytyväinen ja nauttia siitä mitä on saanut, eikä koko ajan haaveile uusien asioiden perään. Tavarantalous ei tee ketään onnelliseksi.

Ei eletty köyhydessä, mutta lähes jokainen markka harkittiin tarkoin, mihin se käytetään. Yrittäjäperheen elämä tarttui varmaan jokaisen iholle siinä määrin, että tietää mitä yrittäjän arki todella on, vastuuta ja vaihtelevia työaikoja. Me lapset harjoitimme omaa pientä yritystoimintaa; huolehdimme kesällä kesäkukkien myynnistä pihamaalla ja torilla. Tehtävään kuului niin kukkien tilaaminen Tervon puutarhalta kuin niiden kastelu ja hoitaminenkin. Laskutaito kehittyi kohisten ja asiakaspalvelun saloihin pääsi tutustumaan. Samalla oma tilipussi kasvoi.

Luonto ja sen antamat mahdollisuudet olivat lähellä ja tärkeitä. Syksyisin suuntasimme porukalla marjametsään keräämään talven marjavarastoja ja pientä taskurahaa siitä karttui. Pienimmillä marjastajilla aika kului metsäleikeissä ja marjoja pus-kasta syöden. Eväät ja pieni palkinto kruunasivat reissun, oli mukava lähteä taas uudelleen marjametsään.

Tämä katoava kansanperinne on iskostunut meidän jokaisen lapsen selkänahkaan ja olemmekin innokkaita marjastajia, joku jopa kerää oman perheensä voimin marjoja myyntiin. Yhteiset retket luontoon perheen kanssa, ovat jäneet lähtemättömästi pienen ihmisen mieleen.

Oma saunamökki Sammalisen rannalla oli ahkerassa käytössä. Kesäisin lähes päivittäin kävimme saunomassa ja uida ruputtamassa matalassa hiekkarannassa. Melua ja melskettä riitti ja mukavaa oli. Tätä samaa mukavuutta jatkaa uusi sukupolvi mummun ja papan mökillä, joka on sulassa sovussa jokaisen käytettävissä. Suuria kokoperheen lomamatkoja ei perheessämme ollut tapana viettää. Sen sijaan pääsimme osallistumaan ja käymään erilaisilla kokoonpanoilla monissa paikoissa, huvipuistoissa, eläintarhoissa, laivalla jne.

Suviseurat

Kun vanhemmat sisarukset kasvoivat ja muuttivat pois kotoa opiskelemaan, nuoremmille aukeni uusi väylä tutustua suureen ihmeelliseen maailmaan. Ajokortin saamisen jälkeen kimppekyydit isin autolla opiskelupaikkakunnalle ja viikonlopuksi takaisin kotiin sujuivat helposti. Kimppäkämppä sisarusten kanssa oli käytännöllinen ja todella luonteva tapa asua. Porukassa ostettiin ja valmistettiin ruokaa, harrastuksetkin olivat monesti samanlaisia. Hakemus- ja tukiviidakossa oli isommista sisaruksista huomattava apu ja hyöty. Vanhemmat sisarukset auttoivat ja pitivät silmällä nuorempia opiskelulisariaan.

Vuoden kohokohtana nousee jokaiselle meille mieleen suviseurat, joita vietetään vuosittain juhannuksen jälkeisenä viikonloppuna eri puolella Suomea. Pian joulun jälkeen alkaa odotus ja laskeminen, missä on suviseurat, montako yötä vielä? Luonnollisesti ajankohdan lähestyessä jännitys tiivistyy ja siinä on sitten monenmoista pakkaajaa ja lähtijää, auttajaa valmistautumassa lomareissuumme.

Listaa käydään läpi ja kaikki tarpeellinen tulee yleensä matkalle mukaan. Äidin ja isän tarvitsee huolehtia vain omat ja pienimpien lasten kampeet. Hiaceissa on tunnelma korkealla, kun toistakymmentä pientä ja vähän suurempaa matkustajaa taittaa matkaansa kohti suvijuhlia. Peräkontissa on saapasta, sadekampetta, lastenrattaita, patjaa, telttaa, pressua... kaikkeen on varauduttava, sillä pystytämme leirimme pellolle useaksi päiväksi tuhansien muiden seuravieraiden tavoin. Vaikka väkeä on paljon, kymmeniä tuhansia ihmisiä ja

asuntovaunujen meri on valtava. Pieni koulukainekin oppii nopeasti kulkemaan ja huolehtimaan itsestään seurakentällä. Sovittu yhteisruokailu vaunulla ja vanhempien ohjeiden noudattaminen pitää homman hallinnassa leiriolosuhteissakin. Isommat lapset kantavat kortensa kekkoon seurojen järjestelyissä ja osallistuvat innolla talkootyövuoroihin. Isossa teltassa käydään välillä kuuntelemassa seurapuheita ja laulamassa seuralauluja. Se on todella voimallista ja mukaansa tempaavaa.

Sama haikeus koittaa jokaisten suviseurojen loppussa. Miksi nämä loppuvat? Voi kun saisi vielä olla yhtä perhettä suuren seuraväen kanssa; on niin helppo olla, kuin pala taivasta olisi laskettu maan päälle.

Tänä kesänä suviseurat järjestetään Äänekosken Liimattalassa. Seuroihin ovat kaikki tervetulleita, katsomaan, kuuntelemaan ja ihmettelemään, mikä on tuo ihmeellinen joukko, joka vuodesta toiseen kokoontuu kuuntelemaan yksinkertaista seurojen ohjelmaa ja tapaamaan tuttuja ja sukulaisia.

Kesäkokoontuminen Teemun luona Pihtiputaalla.

Vuodet vilisevät, aika kuluu nopeasti. Juhlia ja toimintaa suuressa perheessä riittää. Ristiäistä, syntymäpäiviä, rippijuhlia, valmistujaisia, kihlajaisia, häitä, lastenlasten syntymiä ja niiden juhlia. Omille vanhemmilleni on siunaantunut 76 lastenlasta. Lapset ovat suuri lahja, rikkaus ja kantava voimavara meidän jokaisen elämässä.

Vähintään kerran vuodessa koitamme kokoontua koko suku. Porukkaa on paljon koolla, iloinen puheensorina ja jalkaparien villi vilinä täyttää jonkun kylätalon, leirikeskuksen tai vanhimman pojan pihapiirin Pihtiputaan Muurasjärvellä. Näinä kevättalven päivinä sukumme sai jo uuden neljännen sukupolven.

Omista sisaruksista on tullut itselle hyvin tärkeitä, jopa parhaimpia ystäviä. Kehittyvän tekniikan avulla pystymme pitämään päivittäin toisiimme yhteyttä ja sisarukset kartalla, mitä kenellekin kuuluu ja huolenpito toisistamme säilyy vielä näin aikuisiällä.

Kesäriemua Pihtiputaalla.

Kaikki olemme saaneet opiskeltua itsellemme ammatit ja työllistyneet tai työllistäneet itsemme hyvin, kuka milläkin alalla. Yrittäjähenkisyys näkyy useamman sisaruksen työnkuvassa. Aktiivisuus järjestötoiminnassa ja vastuunkanto yhteiskunnallisissa asioissa tulee monella hyvinkin luontevasti esiin. Jokainen haluaa kantaa kortensa kekoon niin suvun kuin yhteiskunnan asioissa. Elämme normaalia, sosiaalisesti rikasta elämää nauttien tästä hetkestä. Suurperhe ei ole mikään kummajainen.

ELINA MUHONEN

Kirjoittaja on kolmanneksi vanhin lapsista, nykyään itsekin neljän pienen lapsen äiti.

Suurperheen kuva etukannessa.

Tyttärien Syrjänmäki

Karstulan Poikolaan perustettiin uudistila Syrjänmäki vuonna 1786. Isännäksi tuli Poikolan poika Juho Poikonen. Mikko jäi isännöimään Poikola. Juholla oli jälleen poika Juho talonpi-toa jatkamaan. Talon kolmanneksi isännäksi tuli Juho Taneli, kun hänen kaksi veljeään kuolivat lapsina ja kuudelle vanhemmalle sisarelle ei ajan tavan mukaan voitu taloa antaa.

Tanelilla oli kymmenen lasta, joista kaksi tyttä-
tä kuoli pienenä. Kahdeksalla lapsella oli yhteensä 74 lasta, joista 20 kuoli lapsena, eli lähelle 30 prosenttia. Poikia Tanelilla oli kaksi. Molemmista tuli isojen talojen isäntiä, kun vaurastunut Taneli osti vieraalle suvulle joutuneen suvun kantatalon Poikolan pojalleen Heikille. Vanhempi veli Elias jäi Syrjänmäen isännäksi. Tanelin pontevien tyttä-
rien kautta Poikosten sukuyhteys levisi Karstulan lisäksi varsinkin Saarijärvelle. Nälkävuosistakin Syrjänmäessä selvitettiin aika hyvin. Lienee ollut viljaa varastossa pahojen päivien varalta. Ilmei-
sesti osattiin olla omissa oloissaan, että kulkutau-
dit eivät päässeet tarttumaan.

Eliaksella oli kymmenen lasta, mutta vain kolme poikaa jatkoi sukua, kun muut menehtyivät joko lapsina tai nuorina. Kunnanlääkäri Niiranen oli puhunut Syrjänmäen keuhkotautisista Poikosista, joten ajalle tyypillinen vitsaus vei nuoria aikuisia hautaan. Oskar jäi Syrjänmäkeen isännäksi. Toi-
volle rakennettiin talo kantatalon viereen ja Jus-
sille ostettiin Hiekka Aho-Vastingilta.

Oskarille syntyi 13 lasta, joista yksi kuoli lapsena ja kaksi nuorina aikuisina. Jälleen tyttöjä syntyi paljon. Yhdeksälle tyttärelle syntyi vain 23 lasta, eli syntyvyyden säännöstely rajoitti lapsilukua. Poikosten genetiikka levisi nyt laajemmalle alu-
eelle kuin vain naapuripitäjiin. Syrjänmäen Poikokset ovat kaiken kaikkiaan olleet aika uskol-
lisiä kotiseudulleen. Tosin Tanelin vanhimman tyttären lapsista muutti kuusi pysyvästi Amerik-
kaan, mutta myöhemmin on tyydytty käymään siellä vain tienaaamassa, kuten Oskarkin kahteen kertaan. Oskarin jälkeen Syrjänmäkeä isännöi ainoa aikuiseksi elänyt poikansa Paavo.

TAISTO POIKONEN

Syrjänmäen emäntä Emmi lapsineen 70-luvulla. Takarivissä Hanna (vas.), Eeva, Stiina, Pirkko, Hellevi ja Kerttu. Edessä Aino (vas.), Emmi, Annikki, Mirja ja Paavo.

Salintuvan vanhaa kartanoa 1960-luvulta.

**Taiteilija Uuno Poikonen
työnsä äärellä**

Syrjänmäen Oskari ja lastenlapsia 50-luvun lopulla. Takana Oskari sylissä Ossi, Jorma Virolainen sylissä Juha. Heidän edessään Isto Takkala, Jouko Virolainen, Jouko Halttunen, Pirjo Halttunen, joka pitelee Jyrki Palojärveä.

Toinen rivi: Leena Halttunen, Margit Hietala, Marjatta Hietala, Marketta Takkala.

Edessä: Maarit Hietala, Olli Takkala ja Ilmo Takkala.

Sorsan heinäpellolla.

Sukututkijan mietteitä

Poikossuvun tietokonehommien tukipylvään, veljeni *Antin* siirryttyä manan majoille jäin miettimään, kuinka saisin päivitetyn sukutietoihin kaikkien saataville noin parisataa viimeksi kerättyä nimeä. Kyselin joiltakin tietokoneita alati käyttäviltä, josko nämä vaikka osaisivat asiassa avittaa, vaan eivät sanoneet tuntevansa Sukujutut ohjelmaa. Sain joltakin vihjeen Uuraisten miehestä, jonka puoleen asiassa kannattaisi kääntyä. Minäpä soittamaan ja mies vastasi. Hän oli hirvimeällä, eikä uskonut muutenkaan avuksi olevansa.

Lopulta oli mentävä suoraan syytöstehtäälle, eli soitin ohjelman kehittäjän Luhtasaaren numeroon Seinäjoelle. Sieltä vastasi ylen avuliaan tuntuinen Mikko. Laitoin nettiä myöten hänelle tiedot ja puolen tunnin kuluttua kädessäni oli levy, jossa Poikossuvun lisäksi on Krookkeja, Pekkasia ja Piispasia erillisinä sukuina. Ajatus on se, että monien Poikoskytkentöjen lisäksi näistä suvuista olisi nähtävissä varsinkin sitä taustaa ennenkuin Poikokset liittyvät sukuun. Jatkossa sukutietoja on tarkoitus päivittää niin, että siihen tulisi mukaan muutamia satoja valokuvia, jotka on jo kerätty, mutta joihin en ole ehtinyt naputella kuvatekstejä.

Viimeisessä sukuseuran hallituksen kokouksessa virisi taas ajatus sukukirjan tekemisestä. Kyse ei suinkaan ole tavanomaisesta sukukirjasta, jonka täytteenä on tuhansia nimiä ja päivämääriä. Jonkinlaisia sukukaavioita sinne voisi kyllä laittaa, mutta sisältönä olisi kertomuksia suvun henkilöistä ja heidän aikaansaannoksistaan. Lähes parinkymmenen vuoden aikana sukulehtiin on kirjoitettu ihan sellaisenaan kirjaan kelpaavia juttuja. Alun perin kuvittelin ihmisten suoranaisella innolla tarttuvan kynään ja rupeavan väsäämään juttuja persoonallisuuksista ja aikaansaannoksista, mutta eipä niitä paljon ole tullut.

Olen huomannut, että kynään tarttumisen esteenä on korkeita kynnyksiä. Usein syynä on omien kykyjen aliarviointi. Pelätään, että jos pilkut eivät tule oikeaan kohtaan tai, että kieli on kömpelöä. Olen koettanut monia rohkaista, että kyllä me vähän enemmän kouluja käyneet sitten niiden pilkkujen ja muiden kieliopillisten ongelmien kanssa juttuja viimeistellään, kunhan tarinan sisältö jotenkin ymmärrettävä on. Jotkut ovat arkoja kertoamaan suvun vähänkin aroista asioista sukuvihojen

pelossa. Ongelma tulee eteen juuri värikkäämpien persoonien kohdalla; elämän kirjo on heidän kohdallaan tiedossa laidasta laitaan. Sellaisissa tapauksissa kehottaisin olemaan paksunahkainen välittämättä joidenkin herkkähipiäisten rutinoista.

Kolme haaraa Poikosta selvitetiin DNA:n kautta. Edelleen on annettava Poikosten esiäideille tunnustusta aviollisesta uskollisuudesta, kun isälinjat johtivat yhteiseen esi-isään. Erikoista oli se, että Kuoppalan Poikosten haarassa viimeisen parinsadan vuoden aikana eli noin kuudessa sukupolvessa oli tapahtunut kolme mutaatiota. Liekö sillä jotain tekemistä sen kanssa, että Vernerin Poikosesta näyttää oleva tulossa lupaava hiihtourheilija. Joskus mutaatiot parantavat perimää.

Pyлкönmäkeläiseen Moision suurperheeseen tutustuin, kun lähetin heidän sukulaiselleen sukukansion, joita vielä on muutamia jäljellä vuoden 2013 tiedoilla. Huomasin, että en ole kymmenen vuoteen päivittänyt heidän tietojaan. Arvelin saavani noin 30 uutta nimeä tietoihin. Verisukulaisia löytyi lisää 56 ja vielä lisäksi puolisoita ja heidän vanhempiaan. Täytyy ihaila, että Suomessa on vielä ihmisiä, jotka eivät pelkää elintason laskua lapsilauman kanssa.

Paljonhan on ruokaa ja vaatetta hankittava isoon perheeseen, mutta on siinä hyviäkin puolia, kun lapset kasvavat sosiaalisemmiksi oppimalla ottamaan toiset huomioon kaikessa jaettavassa. Nykyisenä ahneuden aikakautena sellainen on henkistä pääomaa.

TAISTO POIKONEN

Antti ja Anja Poikonen, nuoripari n. v. 1970

Veljeni Antin muistolle

Antti syntyi yhdeksän kuukautta sen jälkeen, kun isämme Eino kotiutui jatkosodasta. Minä olin syntynyt samoin yhdeksän kuukauden kuluttua isän kotiuduttua talvisodasta.

Olimme siis tulevaisuuden toivoja sodan kumimuksessa kaatuneiden sedän ja kolmen enon tilalle. Sota varjosti elämäämme vahvasti lapsuudessa, eikä se kokonaan ole väistynyt vieläkään, totesimme Antin kanssa keskustellessamme viime vuosina.

Miesten kertomien sotajuttujen seurauksena lapsuutemme leikit liittyivät usein sotaan. Lopulta menimme niin pitkälle, että käpysota ei enää riittänyt, vaan tehtiin aseita, joilla ammuttiin auton sisäkumista tehtyjä kumirenkaita ja hernepyssyjä, joilla ammuttiin noin viisi senttiä pitkiä, lyijykynän vahvuisia puunkappaleita. Tulivoimaa saatiin lisää tekemällä kumirengaspyssyihin monelle renkaalle hahloja ja hernepyssyihin lipas, jossa uusi paukku meni aina piippuun, kun veti liikkuvan, kumirenkaalla toimivan männän taakse.

Poikajoukko jaettiin kahteen osaan taistelemaan. Osuman saanut joutui aina pelistä pois. Rajatapauksista joskus väiteltiin, sattuiko vai ei. Paras taistelumaasto oli vanha sokkeloinen riihi. Syyskuun iltoina käytiin pumpum-sotaa katajikossa taskulamppujen kanssa.

Talvisin ei kuitenkaan juuri käyty lumisotia, silloin luettiin. Opettaja Telasmaa laajensi koululla toiminutta kyläkirjastoa tuntuvasti. Monta kirjaa niistä ei jäänyt lukematta. Opittiin kirjallisuuden kautta ymmärtämään, että sama asia voidaan nähdä hyvin erilalla näkökulmasta riippuen. Esimerkiksi Väinö Linnan teokset Tuntematon sotilas ja Täällä Pohjantähden alla täydensivät voimakkaasti kuvaamme Suomen historiasta.

Kansakoulun jälkeen Antti ei heti päässyt ammattikouluun, kun isä ei paljoa koulutusta

arvostanut. Hänen suuri toiveensa oli päästä mehtätöihin poikiensa kanssa niin, että lumihankeen tulisi kerralla hyvä polku, kun monta miestä työhön menisi. Sitä polkua ehdimme veljeni Voiton kanssa tallata vain muutamana talvena ja Antti ei milloinkaan, sillä yhden talven kotona tiskattuaan hän sai isän taivutelluksi laittamaan hänet ammattikouluun Jyväskylään. Antti pääsi omalle alalleen. Kansakoulun toisella luokalla ollessaan kotiimme laitettiin sähköt. Silmä tarkkana Antti seurasi ennen kouluunlähtöä sähköasentajan työtä. Paria tuntia myöhemmin Antti palasi koulusta, kun maha oli tullut kipeäksi. Asentajan työtä seuratessa maha parani hujauksessa.

Antin opiskellessa ammattikoulussa sähköasentajaksi, olin samaan aikaan Tarvaalan maanviljelyskoulussa Saarijärvellä. Sivuharastuksena Antti valokuvasi ja kehittikin niitä. Siitä aukeni mahdollisuus tehdä pientä bisnestä. Antti kävi kuvaamassa Tarvaalan oppilaita ja minun oli kuvia helppoa markkinoida, kun hoidin maatalousoppilaitoksen kanttiinia. Kanttiinin hoitamisessa Anttikin oli mukana ollessaan ammattikoulussa ja oli vahvasti oppilaskunnan keskeisiä hahmoja. Kuvista tullut taskuraha oli Antille tarpeen, kun pienviljelijäisällä oli hyvin rajalliset rahoitusmahdollisuudet. Omat opintoni rahoitin itse.

Ammattikoulun jälkeen Antti oli töissä sähköjä asentamassa mm. Kotkan Mussalossa. Töiden loputtua hän hakeutui meidän vanhempien veljien perässä Ruotsiin leikkuupuimuritehtaalle Hallsbergiin. Antille pesti jäi lyhyeksi eli vain parin kuukauden mittaiseksi, sillä hänen ahtaat hengityselimensä kärsivät metallista irtoavasta ruosteisesta pölystä. Siihen ei autanut edes lapsena saatu jokakesäinen siedätyshoito, jota tuli heinälatojen täyttämisestä ja polkemisesta. Voitto jäi Ruotsiin 15 vuodeksi.

Kaappien kokoiset tietokoneet tarvitsivat osaavia käyttäjiä yritysten kirjanpitoa helpottamaan. Antti hakeutui Keskon tietokoneoperaattoriksi Helsinkiin ja minä Työväen Akatemiaan lukiotason linjalle Kauniaisiin. Taas oltiin niin lähekkäin, että päästiin tekemään valokuvabisnestä, kun Antti kävi Akatemiassa ottamassa oppilaskuvia. Akatemia kävi Antille muutenkin kohtalokkaaksi, sillä kesällä 1967 houkuttelin hänet sinne kotibileisiin, minkä seurauksena Antti alkoi seurustella tulevan vaimonsa Anjan kanssa. He menivät naimisiin pari vuotta myöhemmin. Anjakin oli opiskellut Akatemiassa kaksi vuotta aikaisemmin. Yhden talven Anttikin opiskeli Akatemian lukiotason linjalla parantaakseen kielitaitoaan niin, että pääsi opiskelemaan insinööriksi.

Sen seurauksena löytyi parempipalkkaisia hommia. Vuosia hän työskenteli OKO:n tietokonetehtävissä, josta lopulta erosi jatkuvan kovan stressin takia. Hän ehti mm. suunnitella OKO:lle ensimmäisen hologrammilla varustetun pankkikortin, josta tunsii aiheellisesti ylpeyttä.

Vuosituhanen vaihteessa Antti ratkoi toista vuotta tietokoneongelmia, jotka uhkasivat sekoittaa tietokoneet vuosituhanen vaihtuessa. 1990-luvulla tein Antin kanssa omatoimisia kaukomatkoja. Maalaispojat laajensivat maailmankuvaansa Kiinassa ja Intiassa. Antti otti ahkerasti valokuvia ja minä puolestani kuvasin elävää kuvaa videokameralla.

Poikosten sukuseura perustettiin 1999. Antti liukui siihen hiljalleen mukaan omasta mielenkiinnostaan ja myös pyynnöstäni, kun selvisi, että oli saatavana hyviä tietokoneohjelmia sukutietoja käsittelemään. Menimme jopa niin pitkälle, että laitoimme nettiin sukutiedot kaikkien halukkaiden nähtävälle. Aloin saada kritiikkiä ihmisiltä, jotka halusivat intimizeettisuoja, joten täytyi perääntyä ja ehdotin Antille tietojen laittamista salasanan taakse. Sen hän tekikin ja menetimme tietojen avoimuuden kautta mahdollisuuden aktivoida ihmisiä täy-

Antti herrana Helsingissä 1986.

dentämään sukutietoja ja myös korjaamaan sinne livahtavia vääriä tietoja. Vain pieni joukko sukua on pyytännyt saada salasanan sukutietoja netistä tutkiakseen.

Sukulehden suunnittelussa ja varsinkin taittamisessa Antti teki mittavan työn. Sekin homma meni joskus stressin puolelle, kun tekstien ja kuvien korjaamista tuntui riittävän turhan pitkään. Ison työn Antti teki ideoimani sukukaavioiden toteuttamisessa. Kaavioilla sukahaarojen sisältöön pääsee paneutumaan paljon nopeammin kuin pelkän tekstin avulla. *Jukka Heikkilän* yli 30.000 henkeä sisältävästä Krookkien sukututkimuksesta Antti napputeli Poikosten sukutietoihin muutamia tuhansia henkilöitä. Suvun valokuvien tallentamisessa tietokoneelle ja myöhemmin sukulevylle Antin ATK-taidot olivat tarpeen.

Antti hoksasi tehdä suvun ja Suomen historiaa yhdistävän monisivuisen jutun Ruotsin vallan ajalta. Tiesin lähdemateriaalin niukaksi mutta en sitä häneltä kieltänyt, vaikka insinööreille ei historian tutkimusta opetetakaan.

Varasin kuitenkin oikeuden tarttua hänen tekstiensä tulkintoihin, kun olin saanut koulutusta kriittiseen historian tutkimiseen.

Niin siinä sitten kävikin, että muutamia lähteitä Antti oli pitänyt luotettavina, vaikka ne olivat

kaukana siitä. Oikein väiteltiin puhelimesta. Sain hänet uskomaan, että suullinen perimätieto usein muuttuu matkalla, kun se kulkee suusta suuhun, eikä ole enää luotettavaa. Viimeisen kerran tapasin veljeni viime heinäkuussa, kun olin yötä hänen luonaan käydessäni videoimassa serkkumme hautajaisia. Molemmat tiesimme, että tapaaminen voi olla viimeinen, mutta ei siitä numeroa tehty. Keskusteltiin mm. sukutietojen päivittämisestä, kun tietokoneellani oli taas parisataa sukuun kuuluvaa nimeä lisää. Olimme jo aikaisemmin todenneet, että ei kuolemaa tarvitse

pelätä. Se vapauttaa meidät elämisen taakasta. Kiitollisena muistan veljeäni hänen pyyteettömästä työstään Poikosten sukututkimuksen hyväksi.

TAISTO POIKONEN

Antti Poikonen (1945–2017)

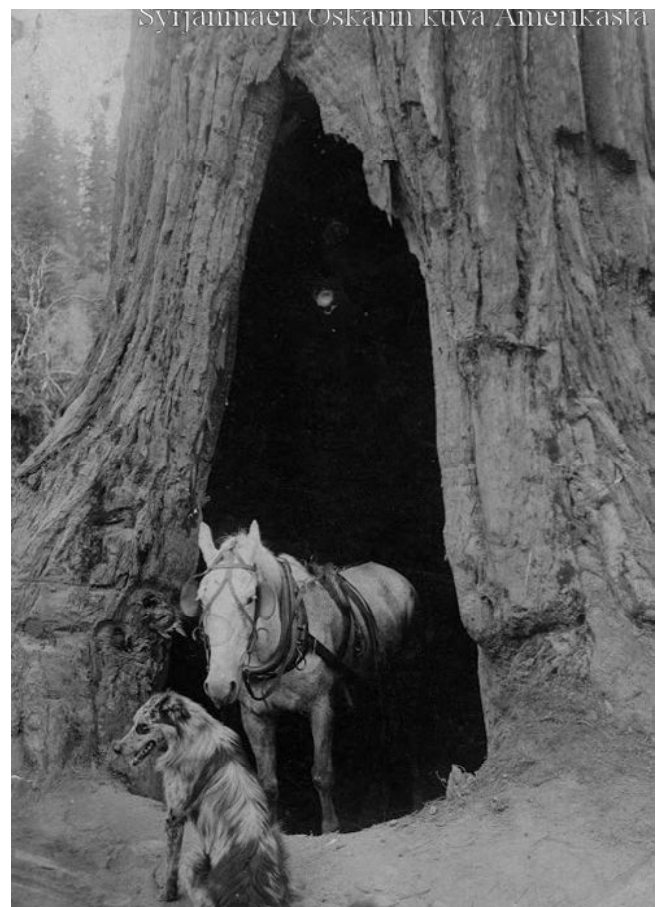

Antti Tapio Poikonen

s. 5.9.1945 Karstula
k. 2.10.2017 Helsinki

Rakkaudella
**Anja, Paavo ja
Risto perheineen
sekä ystävät ja sukulaiset**

*"Entä jos..". Risto Reipas
sanoi, eikä katsonut Puhia
silmiin, "huomispäivänä
emme olisikaan yhdessä?"
"Mitä tarkoittaa ei yhdessä?"
Puh kysyi. "Se tarkoittaa, että
minä olen aina sinun
kanssasi, mutta minä en
ehkä aina ole täällä."*

*Syrjänmäen Oskarin Amerikasta lähettämä kuva.
Hevostalli tehty punapuun kanton.*

*Kruunuhäissä 1955 sahtia
tehtiin Salintuvassa.*

Korppisen ruisriihellä 1976.

*Kruunuhäiden hevostmiehiä:
Tuomo Palovesi (vas.) ja Seppo Humppi.*

Lähetäjä:

Poikosten Sukuseura

Taisto Poikonen

Honkolantie 74

44160 HUUTOMÄKI

Poikosten sukuseuran toimitsijat 2016-2019

Kirsti Leppäaho, puheenjohtaja	044 546 5626	kirsti.leppäaho@luukku.com
Taisto Poikonen, varapuheenjohtaja, jäsenrekisteri	040 774 6941	taisto.poikonen@wippies.fi
Lauri Koskinen, sihteeri	050 348 5156	koskinen.lauri@gmail.com
Kirsi Poikonen, rahastonhoitaja	040 771 3816	kirsihe.poikonen@gmail.com
Tiina Lindholm, hallituksen jäsen	040 842 7181	tiina.lindholm@saunis.net
Markku Möttönen, hallituksen jäsen	040 088 1747	markku.mottonen@gmail.com
Liisa Neittaanmäki, hallituksen jäsen	040 719 1240	liisa.neittaanmaki@gmail.com
Ossi Poikonen, hallituksen jäsen	040 521 8870	ossi.poikonen@evl.fi
Risto Poikonen, hallituksen jäsen, facebook vastaava	050 577 2380	risto.poikonen@gmail.com

Poikosten faseboock: <https://www.facebook.com/groups/poikosten.sukuseura/>

Poikosten kotisivut: <http://poikonen.hobby-site.org/poikonen/>

Poikosten kuvat: <http://poikostenkuvat.1g.fi/kuvat/>

Toiminta sukuseurassa on loputtomasti jatkuvaa ja edellyttää innostunutta vapaaehtoistyötä/-harrastusta. Kuitenkin kaikki toiminta aiheuttaa kustannuksia, joiden kattamiseen peritään jäsenmaksuja. Tämä rahavirta on se säilyttävä voima. Jos se tyrehtyy, niin toiminta lakkaa. Jäsenten panos on siis hyvin merkittävä toiminnan jatkumiselle. Työtä riittää varsin paljon, koska tiedämme merkittävän joukon olevan vielä sukutietoihin saamatta. Laatu luomme yhdessä kun pidämme sukutiedot ajankohtaisesti päivitettyinä sekä teemme havaituista tietovirheistä korjauspäivityksen.

Poikosten sukuun kuuluvia henkilöitä on tietokannassamme nyt 18.665 henkeä, joista Poikolaan vuonna 1600 isännäksi tulleen *Mikko Poikosen* jälkeläisiä on 11.576 ja heidän puolisoitaan ja puolisoitten vanhempia 7.307. 17. sukupolvea edustaa jo kaksi pienokaista. Elossa olevia Poikosia oli vuonna 2017 845, joista Ruotsissa 16. Amerikan Poikokset eivät ole mukana. Eniten Poikosia on Karstulassa, 94 henkeä.

Työterveisin *Taisto*

Saajan tilinumero Mottagn renskont tonummer	IBAN FI71 1049 3000 1099 96	BIC NDEAFIHH
Saaja Mottagare	Poikosten sukuseura ry	
TILISIIRTO OIREING Maksajan nimi ja osoite Betalarens namn och address	vuosijäsenmaksu 12,00 € ainaisjäsenmaksu 120,00 € <i>ainaisjäsenmaksu 120,00 € maksetaan vain yhden kerran</i>	
	Allekirjoitus Underskrift	Viitenumero osoitelapusta
Tilitä nro Från konto nr	Eräpäivä Förfälldag	Euro
<p>Maksu välitetään saajalle maksujen välityksen ehtojen mukaisesti ja vain maksajan ilmoittaman tilinumeron perusteella. Betalingen förmedlas till mottagaren enligt vilkoren för betalningsförmedling och endast till det kontonummer som betalaren angivit. PANKKI BANKEN</p>		

